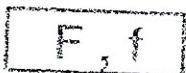




FILIP JE FOTBALISTA  
A FOTOGRAF,  
NA FLÉTNU HRAJE VELMI RÁD.  
FRANTÍK FILOZOFUJE, PŘEMÍTÁ,  
ZDA FILIP MÁ TĚŽ  
FILIPA.



JAK FAFLÍK A FUFLÍK  
ŠERMOVALI  
O POZOROVATELNU



Na palouku u lesa žili dva luční mužíčkové Faflík a Fuflík. A žili by si spokojeně i dál, nebýt kocoura Fanouše. Fanouš byl totiž známý dareba. Bydlel v nedaleké hájovně a jak měl volnou chvíli, už zamířil na palouk. Přikročil se do trávy a číhal na mužíky, aby je vystrašil. Kdykoli se před nimi znenadání objevil, Faflík a Fuflík utíkali, co jim nohy stačily. Často doběhli do svého domečku jen tak tak. A Fanouš měl vždycky z té honičky náramnou legraci.

Faflík a Fuflík přemýšleli, jak jen na Fanouše vyvrát. Potíž byla v tom, že oba vyrostli jen tak tak do půli pampelišky. Přes vysokou trávu nikdy pořádně neviděli, odkud se k nim to chlupaté nebezpečí blíží.

„Co kdybychom si postavili pozorovatelnu,“ napadlo jednu Faflíka. „Stačila by úplně jednoduchá.“ A už zapichovali do země silnější proutek / I / . Fuflík po něm vyšpíhal hned nahoru. „Vidím dobře,“ hlásil, „ale špatně se mi sedí. Píchá to.“ „Tak tam připevníme sedátko,“ volal na něj Fuflík. „Přilepíme ho pryskyřicí z borovice / Γ / .“ Ale ani podruhé nebyl Faflík spokojen: „Nemám si o co opřít nohy,“ volal dolů. A tak Fuflík přilepil ještě opěrku pro nohy / F / . Teprve teď se Faflík na pozorovatelnu pohodlně usadil. Z té výšky volal:

„Fuflíku, Fuflíku,  
uvař něco v kotlíku.  
Když spatřím fous kočičí,  
písknu takhle – fíí a fíí!“

To se kocour Fanouš divil. Ať se krčil, jak chtěl, pokaždě byli mužíci rychlejší než on. Pomalu ho ta hra přestávala bavit.

Jednou ale Fuflíka napadlo, že by mohl Faflíka na pozorovatelnu vystřídat:

„Faflíku, Faflíku,  
dneska vař ty v kotlíku.  
Když spatřím fous kočičí,  
písknu zas já – fíí a fíí!“

Jenomže Faflík nechtěl ani slyšet o tom, co navrhoval Fuflík. Zvykl si vyesedávat nahoře a do práce se mu zrovna moc nechtělo. „Když se nechceš dohodnout, budeme o pozorovatelnu zápasit v šermu,“ navrhl klidně Fuflík. „Kdo shodí druhému čepici, ten vyhraje a bude pozorovatelem.“

Faflík Fuflíkův návrh přijal a oba mužičci si vyrobili meče. Utrhli stéblo trávy a na konci je zahnuhli, aby jim zbraně při souboji nevyklouzly z rukou /—/. Pak na stéblo navlékli lístky z kopretiny jako chránítka /←/, aby se nesešli do prstu. Fíííí..., svištěly potom při souboji meče, fííí a fííí!

Sedmikrásky si zakrývaly oči, aby ten souboj raději neviděly. Nikdo ze soupeřů se nechtěl dlouho vzdát. Ani jeden ale také tomu druhému čepici z hlavy neshodil. Nakonec se první umoudřil Fuflík: „Já už nechci šermovat,“ prohlásil. „Já také ne!“ přidal se Faflík. „Víš co třeba se smíříme.“ Oba zapíchlí meče do země /ff/ a na znamení míru si podali ruce. Dohodli se, že se od nyní něžka budou na pozorovatelně pravidelně střídat.

Byli rádi, že jeden druhému neublížili a že se o jejich souboji nedozvěděl Fanouš.